

sắc siêu phàm của nàng không bị thời gian chi phối. Nàng vẫn có cái nhìn bằng đuôi mắt, cái nhìn hóm hỉnh làm mặt chàng nóng ran, như ngồi gần bếp lửa.

Đến trường tiểu học Đinh tiên Hoàng ở Đakao Nguyễn Hương lái xe sát lề, đậu lại. Văn Bình hỏi:

— Chúng mình xuống đây à ?

Nguyễn Hương đáp :

— Không. Em chỉ có nhiệm vụ lái anh tới đây.

Lê Diệp sẽ đưa anh sang Thủ Đức.

— Sang Thủ Đức làm gì ?

Nàng đáp, giọng bí mật :

— Em không biết.

Văn Bình định hỏi thêm, song Lê Diệp đã ngừng xe phía sau. Nguyễn Hương vẫn giữ nụ cười ri rôm và lạnh lùng trên môi. Nàng không hôn từ biệt như thường lệ. Có thể trên đường phố đông đảo nàng không dám tỏ tình thân mật, song không ai cấm nàng nhìn chàng bằng cặp mắt đắm đuối, và buông ra câu nói đậm thắm :

— Chào anh, em về.

Nguyễn Hương thả nhiên cho máy nổ. Thái độ kỳ quặc của nàng làm Văn Bình sững sốt. Chàng hỏi :

— Em chưa quên câu chuyện nhỏ nhất ở bệnh viện ư ?

Nàng thở dài :

— Em muốn quên mà không được. Vì chuyện ở Z. 005 bắt em nhớ lại nhiều câu chuyện khác. Đàn bà chúng em có giác quan thứ sáu rất bén nhạy. Anh không giấu nổi em đâu.

Văn Bình bước xuống xe, như người vừa đánh

mất một vật quý. Trời ! Nàng đã biết sự thật. Nàng đã biết chàng có hẹn với giai nhân ở Đà Lạt. Những việc xảy ra trong tháng qua đều do nàng bố trí. Bố trí để trị tội anh chàng sở khanh tham ăn.

Lê Diệp don đả :

— Chào anh. Ở Z. 005 ra có khác. Người đẩy hẳn ra.

Văn Bình nhìn thẳng vào mắt bạn, giọng bức bối :

— Nguyễn Hương bố trí đưa tôi vào bệnh viện phải không ?

Lê Diệp phá lên cười :

— Dĩ nhiên. Buổi tối trời mưa tầm tã, tôi đến Võ Tánh tìm anh, thì nàng ngồi chờ trong xe đước đường. Nàng liền kết với Mộng Kiều để xỏ anh một vố, hy vọng anh cách đến già. Quả nắm cửa trong phòng Mộng Kiều được quét « hơi mù-tạt » (1) Khi anh đóng cửa, bắt buộc anh phải cầm quả nắm. Ra xe, lấy đồ nghề thay lốp xi hơi, anh chạm hơi mù-tạt lần nữa. Như anh đã biết, hơi mù-tạt làm

(1) - tức là gaz moutarde, danh từ khoa học gọi là Sulfure de Dichloréthyl. Một số người tình nghi hoạt động gián điệp thường nhóm họp trong một tòa biệt thự trên bờ biển phía tây Ái nhĩ Lan. Phần gián bèn quét một lớp vệt-ni pha hóa chất Sulfure de Dichloréthyl lên hàng rào và cửa. Người nào cũng dính hóa chất vào tay. Trong vòng một giờ, tự nhiên bàn tay sưng đỏ lên, ngứa ngáy và đau nhức lạ kỳ, từ 5 đến 6 tuần lễ mới khỏi mọt. Bằng phương pháp này, Phần gián đã tóm bắt những người: phó hội dễ dàng.

cho tay chân gẻ lở và nhức nhối tức khắc. Sợ bị đầu độc, anh phải vào bệnh viện của Sở xin thuốc. Và y sĩ tìm cơ, giữ anh lại.

— Ông Hoàng biết vụ này không ?

— Không. Nguyên Hương làm hết. Nàng được nữ nhân viên ban Biệt vụ giúp đỡ nên thành công dễ dàng. Chỉ tội nghiệp Thúy Liễu.

— Anh cũng biết tôi có hẹn với Thúy Liễu ư ?

— Hừ, anh chỉ giỏi hơn điệp viên R. U. chứ không giỏi hơn đàn bà được đâu. Họ tài lắm. Mỗi họ có thể đánh hơi trước một ngàn cây số. Anh bị đưa vào Z. 005 xong, Nguyên Hương gửi điện lên Đà Lạt cho Thúy Liễu, nói là anh bị đau, xin hẹn tới lần khác.

— Bức điện giả tên tôi à ?

— Không. Ký tên Nguyên Hương hẳn hoi.

— Trời ơi !

— Rốt cuộc, Thúy Liễu phải đáp phi cơ qua Hồng Kông.

Văn Bình ngồi lăm li, nhìn Lê Diệp phóng như bay trên xa lộ Biên hòa. Bỗng Văn Bình thở dài thườn thượt :

— Có lẽ tôi phải lập gia đình, anh ạ.

Lê Diệp reo lên :

— Ngày ấy, tôi sẽ uống một chai huyết-ky. Hẳn anh đã biết huyết-ky đối với tôi cũng như thuốc độc xi-a-nuya.

— Tôi nói thật đấy. Sau nhiều năm bóng lờng, tôi bắt đầu chán ngấy rồi. Nguyên Hương đã cho tôi vào xiếc không biết là lần thứ mấy. Lần nào tôi cũng thua sát ván. Lần này, Mộng Kiều lại tiếp tay nữa. Tôi không còn đồng minh nữa, cả anh là bạn thân nhất cũng về phe nàng.

Đến lượt Lê Diệp thở dài :

— Anh đừng tưởng tôi về phe với nàng. Chẳng qua tôi bị kẹt.

— Bị kẹt ?

— Phải. Nàng đã nắm được thóp.

— Là thật. Lần đầu tiên, tôi nghe anh nói đến đàn bà.

— Thế mới khổ. Tôi muốn dứt mà không được. Nguyên Hương tóm được lá thư tôi gửi cho nàng. Sợ Nguyên Hương mang lá thư tình ra cho chị em trong Sở đọc, tôi đành phải chống anh. Lê Diệp, anh chàng sếu vườn, kẻ thù bất diệt của phụ nữ, giờ đây viết thư tỏ tình với phụ nữ. . . Ê mặt lắm, anh chám chước cho tôi. . .

Nghe bạn nói, Văn Bình cười rộ, quên hết âu sầu và hờn giận. Từ nay, chàng đã tìm được đồng chí. Xong công tác, chàng sẽ trả thù. Trả thù bằng cách hẹn Nguyên Hương đi Cấp rồi cho nàng « leo cây ». Lại còn Mộng Kiều, Chàng không thể sống một mình. Chàng nhún vai, lăm lăm :

— Thời, hòa cả làng !

Xe hơi chạy qua công trường Nhà máy Xi măng Hà tiên. Lê Diệp bứt tốc độ, rồi quẹo vào con đường nhỏ bên phải, chạy thẳng tới một cái trại lớn, cây cối um tùm.

Trời tối mịt, Văn Bình không nhận ra được gì, ngoài trừ cánh cổng đen chui chũi, và hàng rào kẽm gai trùng điệp. Trong ngoài, ai cũng tưởng đây là thửa đất nuôi gà vịt và trồng hoa quả, thường thấy dọc xa lộ Biên hòa. Cả đến Văn Bình, nhân viên cao cấp của sở Mật vụ, kinh nghiệm dày dặn, cũng lăm.

Thật ra, đó là một trong các cơ sở bí mật nhất của ông Hoàng. Lê Diệp lái vòng một đường đê khá cao, rồi đậu trước cổng sắt. Như có phép màu, cánh cổng nặng nề mở ra, xe hơi chạy vào từ từ. Văn Bình biết là có người đợi sẵn sau cửa.

Lê Diệp vừa xuống xe, hai con bệt-giê lông đen, lớn bằng con beo lao vút lại như gió. Cặp chó Đức đặc biệt này đã được huấn luyện về công tác canh phòng. Một con có thể đánh ngã ba tên gian phi biết võ. Dầu có dao găm hoặc súng lục, cũng khó triệt hạ được chúng.

Nhận ra Văn Bình, cả hai con bệt-giê đều quẫy đuôi, miệng thở phì phò. Chúng thân với chàng từ lâu, vì chàng đã nuôi chúng sau khi lọt lòng mẹ. Đặc điểm của loại bệt-giê kỳ lạ này là không bao giờ sủa. Ban đêm, chúng núp trong bụi rậm, và vỗ vào cổ gian phi, cắn nát cuống họng. Văn Bình âu yếm xoa đầu từng con.

Không thấy ai ra đón, chàng hỏi Lê Diệp :

— Văn phòng ông Hoàng ở đâu ?

Lê Diệp lắc đầu :

— Ông Hoàng không có ở đây.

Văn Bình gắt :

— Nếu không có ông Hoàng thì chúng mình đến làm gì.

Lê Diệp nói :

— Tôi không nói dối anh đâu. Thú thật là tôi mới đến trại này lần đầu. Hồi chiều, đang túc trực tại trụ sở Tân sơn nhất, tôi được ông Hoàng gọi điện thoại về, dặn tôi đến chờ anh trước trường tiểu học Đình tiên Hoàng, và lái đến đây. Anh sẽ vào trại, ngồi chờ.

— Chờ ai ?

— Tôi cũng không biết. Nhưng anh cứ vào đây. Theo lời ông Hoàng, trại này có đầy đủ tiện nghi.

— Hừ, có ba gian nhà gạch xiêu vẹo kia mà bảo là đầy đủ tiện nghi.

Lê Diệp không đáp, ra hiệu cho bạn bước qua một con đường đá sỏi trắng hếu, rồi treo lên tam cấp. Gian nhà tối om, khiến Văn Bình có cảm tưởng đang lang thang ngoài nghĩa trang vắng vẻ. Gió lạnh thổi rào rào qua rặng cây cao lớn ngoài vườn. Bất giác, Văn Bình ớn lạnh.

Một ngọn đèn đột ngột bật lên. Lê Diệp chia tay ra :

— Bây giờ, tôi về đây.

Văn Bình còn ngờ ngác thì một người đàn ông đeo kính cận thị, tóc bạc gần hết, vẻ mặt đạo mạo, từ trong nhà bước ra. Lê Diệp cung kính chào. Ông già nói :

— Anh đến chậm 2 phút, 3 giây.

Văn Bình định phản đối, vì theo chàng không ai nghiêm ngặt đến mức độ tính cả số giây, nhất là trong khi hoạt động trên đất nhà. Song Lê Diệp đã thần nhiên đáp :

— Thưa, đồng hồ ông sai. Tôi tới sớm 15 giây.

Văn Bình chợt hiểu. Hai người trao đổi mặt hiệu, không phải bàn chuyện đồng hồ nhanh chậm. Ông già cười vui vẻ :

— Chào hai anh. Tôi tên là Bửu Tấn.

Bửu Tấn ! Cái tên này rất quen đối với Văn Bình. Trong quá khứ, chàng được nghe ông Hoàng nhắc tới nhiều lần.

Văn Bình chưa kịp thi lễ, Lê Diệp đã treo lên

xe, rồ máy, như bị ma đuổi. Bửu Tấn giờ tay vẫy. Chiếc xe bon bon ra cổng. Đã quen với những cảnh kỳ quái trong nghề tình báo, Văn Bình đứng yên, không thốt nửa lời.

Gian nhà rộng thênh thang, được trang trí sơ sài, nếu không nói là quê mùa. Tường quét vôi trắng đã ngả màu nước dưa, giữa nhà lồng chông cái phản ngựa đen bóng, và bốn cái ghế gỗ xiêu vẹo. Bầu không khí lạnh lùng làm tăng thêm vẻ mặt lì lợm và huyền bí của chủ nhân Bửu Tấn.

Bửu Tấn nói :

— Lê Diệp phải về, vì theo lệnh, chỉ có nhiệm vụ đưa anh tới trung tâm Z.003 này mà thôi.

Văn Bình ngạc nhiên :

— Trung tâm Z.003 ?

— Phải, đây là trung tâm Z.003. Có lẽ lần đầu anh nghe nói tới Z.003. Trước đây, anh chỉ biết bệnh viện Z.005, và trại huấn Z.003. Z.3 là tên nhà bác học hữu danh về khoa siêu hình học, đã giúp ông Hoàng nhiều việc đặc lực. Chẳng may Z.3 tử nạn phi cơ. Để tưởng niệm một cộng sự viên tài ba, ông Hoàng lấy tên Z.3 đặt cho trại này. Theo nội lệ của Sở, tên nhân viên không có con số dèrô, chẳng hạn anh là Z.28. Còn tên cơ quan thì mang hai con số dèrô. Vì vậy, trung tâm này được gọi là Z. 003.

— Đáng tiếc, vì ông biết rõ về tôi mà tôi chưa được biết gì về ông. Ông có thể cho tôi biết ông là ai không ?

— Tôi đã tự giới thiệu rồi. Dĩ nhiên, tên thật của tôi không phải là Bửu Tấn, nhưng anh gọi tôi là Bửu Tấn, tiện hơn. Còn số hiệu tôi là Z.456

Tôi là giám đốc trung tâm Z 003. Nếu anh cần hiểu thêm, tôi xin nói rõ tôi là nhà bác học.

— Chuyên về vật lý.

Bửu Tấn khoát tay :

— Không. Tôi chuyên về siêu hình học. Nôm na, tôi chuyên về ma quỷ.

Tiếng nói lạnh lạnh của Bửu Tấn dội nhè nhè lên bốn bức tường vôi trắng. Văn Bình tưởng như chung quanh vira lóe lên những bóng ma troi. Chàng bèn hỏi gặng :

— Ông nói, tôi chẳng hiểu gì hết. Ông mời tôi đến đây làm gì ?

— Thật ra, tôi không mời anh. Tôi chỉ tuân theo chỉ thị của ông Hoàng. Tôi sống ở đây đã lâu, không dính dáng đến sự việc xảy ra ở ngoài. Có thể nói là tôi đang sống dưới âm ty, vì khu trại này gồm toàn nhà hầm. Đã lâu tôi làm bạn với ma quỷ.

— Lạ quá, đã là khoa học thì làm gì có ma. Trừ phi ông nói đùa, tôi không tin một nhân vật sáng suốt và tài giỏi như ông Hoàng lại phi tiền, phi nhân sự để lập ra một cái trại bí mật nghiên cứu về ma. Hay là ông định dùng ma quỷ để tiến hành công tác điệp báo ?

Văn Bình cố nói bằng giọng chế riễu. Chàng định ninh ông Hoàng bày ra mọi việc để thử tài chàng Hồi nhỏ, chàng tin có ma, song lớn lên, cọ sát với khoa học. lòng tin này mỗi ngày một nhạt.

Bửu Tấn vẫn giữ vẻ mặt nghiêm trang :

— Anh nói đúng. Trên nguyên tắc, khoa học và ma quỷ là hai thái cực. Khoa học càng tiến, con

người càng coi ma quỷ là huyền hoặc. Trên thế giới, dân tộc kém mở mang nhất cũng là dân tộc tin ma quỷ nhất. Tuy nhiên, nhiều nhà bác học lỗi lạc đã đưa ra một quan niệm mới, theo đó, ma quỷ được coi là huyền hoặc chẳng qua vì loài người chưa học đến. Sau nhiều cuộc thí nghiệm, và sưu tầm, tôi có thể xác nhận rằng ngày nay ma quỷ không còn là sản phẩm của mê tin, dị đoan nữa. Ma quỷ đang biến thành một bộ phận trong đời sống khoa học tân tiến hiện tại. Và như anh nói, trung tâm Z. 003 này được thành lập với mục đích dùng ma quỷ vào công tác điệp báo.

Văn Bình hỏi :

— Tôi đến đây để làm quen với ma quỷ, phải không ?

— Gần đúng như thế. Không riêng gì anh, các nhân viên cao cấp khác của Sở sẽ được lần lượt đưa tới trung tâm này để tham dự những cuộc tìm tòi về ma quỷ. Các cơ quan tình báo Tây phương đã lưu tâm tới địa hạt siêu hình từ nhiều năm nay. Mãi đến bây giờ, ta mới đặt ma quỷ thành vấn đề nghiên cứu thực dụng cũng không còn sớm nữa.

— Thưa, trung tâm Z. 003 được thành lập khi nào ?

— Cách đây 18 tháng. Tuy nhiên, nhờ sự cố gắng của ông Hoàng, trung tâm được trang bị nhiều máy móc.

Không đợi Văn Bình lên tiếng thêm, Bửu Tấn ấn cái nút nằm khuất dưới phản ngựa bóng loáng. Mặt đất trước chỗ Văn Bình đứng kêu rè rè, rồi nứt ra, để lộ miệng hầm, phía dưới thấp thoáng ánh sáng.

— Nào, mời anh xuống hầm.

Văn Bình hỏi :

— Người lạ đứng ngoài nhìn thấy được không?
Bửu Tấn đáp :

— Không. Gian nhà này được hai rặng cây che kín. Tường ngoài cũng rất cao, lại được bệ-giê canh gác ngày đêm. Tuần trước, một bọn cướp nhảy tường vào đã bị bệ-giê cản trọng thương. Ngoài đội bệ-giê gồm 6 con còn đoàn vệ sĩ núp thường trực dưới hầm, quan sát những việc xảy ra bên trên bằng vô tuyến truyền hình. Ban đêm, họ nhìn thấy rõ ràng như ban ngày, nhờ kính hồng ngoại tuyến. Kể nào bên mảng vào đây sẽ bị súng thuốc mê bắn ngã. Từ trước đến nay, chưa ai lọt được xuống hầm.

— Địch khám phá ra trung tâm Z. 003 chưa ?

— Tôi không rõ. Dầu khám phá ra, họ cũng không đột nhập nổi. Mời anh nhìn tay tôi.

Hai người đã trèo hết bậc thang, và đặt chân xuống nền nhà lát đá vân. Đối diện cầu thang bê-tông là một cánh cửa sơn trắng. Bửu Tấn ấn một cái nút chìm trong tường. Cánh cửa hé ra, một tiếng rèn rẹt nổi lên, ba viên đạn đen si từ trong bắn ra. Bửu Tấn nói :

— Đạn này chứa thuốc mê cực mạnh. Người nào trúng đạn sẽ ngất đi tức khắc. Ai táy máy đụng vào cửa, đạn sẽ bắn ra liền. Cửa nào dưới hầm cũng gắn súng thuốc mê đặc biệt.

Cửa mở ra, Bửu Tấn nói :

— Anh chờ tôi tại đây. Lát nữa, tôi quay lại.
Văn Bình nhìn quanh phòng. Chàng có cảm tưởng như lạc trong phim trường của Hit-cốc.